

udskedt af den lovgivende Magt. Men hvilke ere da de Bestemmelser i det tidlige Fattigreglement, hvortil det slutter sig? Det er alene de Bestemmelser, som gaae ud paa, at, i Tilfælde af at der findes en Trang til øieblikkelig Hjælp, da skal denne ydes den Paagældende uden Hensyn til, om han forøvrigt maatte være at henseere under de i Almindelighed til Fattigforsørgelse Berettigedes Classer. Præmisserne til Circulæret angive udtrykkelig som dets Motiv, „at forebygge, at de, der øieblikkelig trænge til Huusly, uagtet de ellers kunne ernære sig selv, skulle udsættes for at see sig berøvede al Huusly, eller see deres Indbo henlagt under aaben Himmel“, og med Hensyn hertil bestemmer det, „at, naar Nogen, som i et Sognedistrict paa lovlig Maade ernærer sig, uden der at have været bosat i 3 Aar, skulde blive huusvild, da paaligger det Fattigcommissionen at forskaffe en Saadan Huus imod sædvanlig Betaling, for hvilken Commissionen bør indstaae; og skulde ingen Huusleilighed være at erholde, da er Commissionen berettiget til at indlægge den Huusvilde ved Omgang i Districtet, indtil et eller andet Sted kan faaes tilleie. Skulde Huusleien, naar Leietiden er udløben, ei blive betalt af den forhen Huusvilde, da maa saadan en Person ansees for trængende, og bør, da henseeres til sin Forsørgelsescommune; men den forfudte Huusleie bliver for det Sognedistricts Regning, hvor han blev huusvild, efterdi dette maa ansees som en Interimshjælp, som det Sted, hvor Personen bliver trængende til samme, ifølge Reglementet for Fattigvæsenet er pligtig at forskaffe“.

I dette Cancellircirculæire er saaledes den Hjælp, som gives huusvilde Personer, udtrykkelig betegnet som en interimistisk Fattighjælp, der bliver at yde i Kraft af Fattigreglementet (Hør!); men efter Bestemmelserne

i Fattigreglementet ere de Regler, der gjælde om den almindelige Fattighjælp, i det Hele, ogsaa gjældende om den Interimshjælp; som efter Reglementet skal ydes til dem, hvilke en øieblikkelig Trang paakommer, selv om disse ellers ikke kunde henregnes til de Fattige. At en saadan Trang skal afhjælpes, er nu en Grundsætning, som vistnok ikke behøvede udtrykkelig at udtales; det følger ganske af sig selv; thi blot de almindelige Medlidensheds- og Humanitetshensyn, som ere anerkjendte i enhver civiliseret Stat, føre det med sig, at man, som Præmisserne til Circulæret udtrykke sig, ikke kan tillade, at Nogen aldeles berøves Huusly og seer sit Indbo henlagt under aaben Himmel (Hør!); man kan ikke i nogen civiliseret Stat lade Nogen henligge paa Gaden (Hør). Og til det, som jeg saaledes har anført, indskrænke sig nu de Bestemmelser, som hidtil have været gjældende; men deraf følger da ogsaa, at man ved den nærmere Bestemmelse af, hvorledes en saadan Hjælp til Huusvilde skal ydes, i det Hele er henviist til de samme Regler, som gjælde med Hensyn til Fattigvæsenets Bestyrelse i Almindelighed, det vil sige, at Alt i saa Henseende overhovedet er overladt til Sogneforstanderskabernes Bestemmelse. Ligesom det er Sogneforstanderskabets, som har at bedømme, hvorvidt Nogen kan betragtes som fattig, hvorvidt Hjælp som saadan tilkommer ham, og i hvilket Omfang, saaledes har Sogneforstanderskabets ligeledes at bedømme, hvorvidt Nogen kan betragtes som huusvild, hvorvidt der, som Følge deraf, skal indrømmes ham Bolig, samt af hvilken Beskaffenhed — naturligtvis dog saaledes, at den Huusvilde, dersom Sogneforstanderskabets misbruger den det indrømmede Myndighed, kan henvende sig med Klage til vedkommende høiere Autoritet.